

CHƯƠNG THỨ MƯỜI BỐN

TẤT CẢ CHO ĐẠI NGHĨA

Yến Thanh thốt :
- Có thể thực sự nàng chẳng biết chi hết. Tuy nhiên tiểu đệ cho Vưu huynh hiểu thân phận chân chánh của tiểu đệ là Hoa Vân Đình. Quân Tử Kiếm Hoa Vân Đình.

Vưu Tuấn kinh hãi :

- Hoa Vân Đình ! Trong thế gia vùng Hoa sơn !

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Vưu huynh có ấn tượng như thế nào về gia đình đó ?

Vưu Tuấn đáp :

- Kiếm thuật tinh kỳ, võ công trác tuyệt. Là một thế gia nổi bật hơn hết trong các thế gia ! Thảo nào Yến huynh chẳng cao minh về kiếm pháp !

Yến Thanh khoát tay :

- Bỏ qua những cái vụn vặt đó đi. Vưu huynh biết được gì về Hoa Vân Đình cứ nói cho tiểu đệ nghe.

Vưu Tuấn trì nghi một lúc :

- Tiểu đệ không hiểu rõ lắm !

Yến Thanh mỉm cười :

- Không hiểu rõ nghĩa là có hiểu phần nào !

Vưu Tuấn tiếp :

- Nghe nói Hoa Vân Đình vì người hôn thê không trung thành...

Yến Thanh tiếp :

- ừ ! Hoa Vân Đình đính hôn từ lúc nhỏ với con gái duy nhất của nhà họ Lăng, một thế gia vùng Hoàng Sơn. Nàng tên là Lăng Tuyết Hồng. Cả hai cùng chơi giỡn với nhau từ lúc còn ẵm giữ, khi lớn lên họ cảm mến nhau rất nhiệt thành nên hai nhà cùng đính ước kết thân với nhau. Trước lúc kết hôn ba hôm tiểu đệ phát hiện ra nàng cùng xá đệ là Hoa Vân Phong hò hẹn với nhau trên đỉnh Ngủ Phong Lão. Tiểu đệ nổi giận bức cả hai phải nhảy xuống hố sâu mà chết !

Vưu Tuấn nói :

- Tiểu đệ có nghe nói phong phanh như vậy nhưng không tin lắm.

Yến Thanh nghiêng rằng :

- Phụ thân của Lăng Tuyết Hồng là Lăng Phi cũng có mặt tại chỗ cùng mấy vị nữa. Các vị ấy đồng mục kích sự việc xảy ra thì khi nào lại giả được

Vưu Tuấn hừ một tiếng :

- Không ai tưởng tượng nổi một việc như vậy !

Yến Thanh lộ vẻ bi thảm:

- Ai mà tưởng tượng được Vưu huynh ! Nhưng sự thực là thế, một sự việc phát sanh trước con mắt của những người đáng tin nhất cõi đời này !

Vưu Tuấn thốt :

- Họ Hoa tại Hoa Sơn và Họ Lăng tại Hoàng Sơn nổi tiếng là trị gia rất nghiêm. Riêng Chánh Kiếm Sơn Trang tại Hoa Sơn được thêm cái danh dự là Quân Tử, do đó Hoa Vân Đình được gọi là Quân Tử Kiếm. Huynh trưởng như thế thì bào đệ Hoa Vân Phong cũng phải là bậc quân tử, khi nào có phát sanh một sự việc như vậy ? Tiểu đệ tưởng không nên !

Yến Thanh gật đầu :

- Không nên có việc đó thật vậy ! Hơn nữa không thể có mối đúng ! Nhưng sự thực là sự thực ! Có bao nhiêu người trông thấy tan nát đôi nam nữ ôm nhau trên đỉnh Ngủ Lão Phong !

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Tiểu đệ thấy khó hiểu quá ! Hẹn nhau tư tình thì phải ở chỗ kín đáo, làm sao lại dễ bị phát hiện ! Mà lại bị nhiều người phát hiện cùng một lúc ! Tiểu đệ cho rằng bên trong sự việc có một vấn đề gì !

Yến Thanh cau mày :

- Thế Vưu huynh không tin sự thật là vậy ?

Vưu Tuấn đáp :

- Khó tin lắm ! Theo tiểu đệ nghĩ nhà của hai thế gia tại Hoa Sơn và Hoàng Sơn không thể nào làm một việc đê hèn như vậy được ! Huống chi Hoa Vân Đình là một Quân Tử Kiếm dù có bất gặp một việc như vậy thì cũng lắm là giải trừ cuộc hôn nhân mà thôi chứ đâu có bạt kiếm bức người ta phải nhảy xuống hố !

Yến Thanh cười khở :

- Vưu huynh quả thật là thông minh, nhận xét rất tinh tường ! Bọn tiểu đệ cứ cho là sự việc an bày rất kín đáo, liền lạc như da trời không chút sơ hở ! Ngờ đâu vẫn có sơ xuất như thường ! Cũng may Vưu huynh không phải là người của Thiên Ma Linh Chủ. Nếu phải thì hai người đó chết thật là oan !

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Không ngờ lại đúng chỗ liệu đoán của tiểu đệ ! Sự việc đó xảy ra là do người cố an bày !

Yến Thanh gật đầu :

- Đúng ! Tuyết Hồng và Hoa Vân Phong tuân theo chỉ thị của tiểu đệ. Bọn tại hạ hành động theo sự thỉnh cầu của Cửu Lão Hội nên phải bày ra tấm thảm kịch đó !

Vưu Tuấn cau mày :

- Để làm gì ?

Yến Thanh giải thích :

- Để tạo một lý do cho sự thất tung của Hoa Vân Đình trong một ngày nào đó. Từ sau ngày phát sinh đại biến Hoa Vân Đình quá phần uất nên trở thành điên loạn, thường bỏ nhà đi hoang. Lúc đầu đi gần, dần đi xa, cuối cùng là thất tung luôn. Và Cô Kiếm Lâm Phong lại xuất hiện trên giang hồ rất thuận lợi. Người ta không còn nhớ đến họ Hoa tại Hoa Sơn nữa. Bởi trong thế gia đó chỉ có hai anh em, một chết dưới hố sâu, một điên cuồng thừa thãi giữa cõi nhân sinh. Đối với Thiên Ma Giáo nhà họ Hoa được xem như là dứt tuyệt rồi nên không cần bận tâm theo dõi. Nhờ thế kiếm thủ Lâm Phong ra đời không đặt thành nghi vấn một mối liên hệ đến họ Hoa cho Thiên Ma Linh Chủ.

Vưu Tuấn nghiêm giọng :

- Đưa tinh thần hy sinh lên đến trình độ đó Yến huynh làm một việc trên sức người ! Đáng phục vô cùng !

Yến Thanh trang trọng :

- Tiểu đệ nhắc lại đoạn sự cố đó để chứng minh rằng trước đại nghĩa tiểu đệ không đắn đo cân nhắc cái đắc thất của hành động mật cách nhu nhược như đàn bà con gái thường biểu lộ lòng nhân trước sự đền tội của bọn hung ác bạo tàn. Ngày xưa gia thân họ Triệu hy sinh một đứa con thơ để cứu giọt máu rơi truyền của chủ nhân thì ngày nay tiểu đệ hy sinh một tình yêu và một tình thân vì đại nghĩa. Vợ chết em chết cũng chưa đủ chính Hoa Vân Đình cũng chết luôn dù chỉ là chết tên chết họ, chết bóng chết hình.

Vưu Tuấn vội thốt :

- Phải lắm ! Tiểu đệ xin Yến huynh thứ cho câu nói lỡ lảm vừa rồi. Về đại nghĩa Yến huynh sáng suốt hơn tiểu đệ nhiều. Tiểu đệ thấy mọi ý kiến của mình hầu như không cần thiết nữa !

Yến Thanh tiếp :

- Cho nên khi tiểu đệ bảo rằng không thể giết Tích Tích thì cái đó không phải là do lòng nhu nhược của đàn bà con gái mà nói !

Vưu Tuấn suy nghĩ một lúc đoạn gật đầu :

- Không giết thì thôi đừng giết vậy ! Tuy nhiên phải có một lý do nào đó khiến Yến huynh ngăn trở sự giết nàng ?

Yến Thanh đáp :

- Sự hy sinh mà người ta đòi hỏi nơi hai chị em nàng trên xa sinh mạng của hai nàng dù không đòi hỏi họ hy sinh hơn, đại nghĩa cũng không hư hoại ? Huống chi không ai có quyền đòi hỏi họ phải hy sinh hơn ? Vưu huynh nên nhớ chúng ta đang luận về Hoa Tích Tích qua một giả thuyết là nàng có thể tiết lộ bí mật thôi chứ đã chắc gì nhất định là nàng sẽ tiết lộ ! Khi chưa chắc người ta làm việc đó mà giết người ta tiểu đệ nghĩ có phần nào quá đáng Vưu huynh !

Vưu Tuấn cau mày :

- Nhưng chờ đến khi nàng tiết lộ rồi mới giết thì sợ quá muộn chăng ?

Yến Thanh thở dài :

- Lấy sự có thể làm một lý do để giết chết người thì quả thật nông nổi đó ! Tiểu đệ đưa ra một giả thuyết là mỗi nam nhân đều có một âm cụ, với âm cụ đó nam nhân có thể cưỡng hiếp đàn bà con gái. Chẳng lẽ lấy cái có thể đó làm một lý do để giết hết nam nhân ?

Vưu Tuấn đuối lý :

- Giả thuyết đó tuy mơ hồ song thật khó bác bỏ.

Yến Thanh trầm tư một lúc rồi tiếp :

- Lúc quyết định hy sinh người vợ chưa cưới vốn đã thân yêu qua tình bạn thuở thiếu thời, ngoan hiền trung hậu thì tiểu đệ đã có trung cầu ý kiến của hai người, có được sự đồng ý của họ tiểu đệ mới thực hành. Thì hôm nay chúng ta không nên hồ đồ vì một giả tưởng mà giết oan mạng một đồng chí. Này Vưu huynh ! Sở dĩ chúng ta tìm cách làm cho Thiên Ma Giáo phải ngưng mọi hoạt động, an phận thủ thường là vì Thiên Ma Giáo Chủ lạm sát, khát máu. Con người đó không từ bất cứ một thủ đoạn nào miễn sao đạt được mục đích là dám làm những điều cực phi nhân tối bất nghĩa. Nếu chúng ta giết Tích Tích thì có khác chi Thiên Ma Giáo Chủ đâu ?

Vưu Tuấn thở dài :

- Yến huynh luận rất phải. Nhưng đã là người của Cửu Lão Hội đưa ra để hành động thì ai ai cũng phải nắm trong tay một quyết tâm hy sinh, và khi tự quyết tâm hy sinh rồi thì còn nói chi nhiều ít ? Trước hay sau cũng chỉ hy sinh một lần thôi mà ?

Yến Thanh gật đầu :

- Đành rằng hy sinh của chúng ta là do tự nguyện nhưng ít nhất cũng phải dành cho con người hy sinh chọn cách và chọn lúc hy sinh. Điều đó thì mỗi cá nhân tự quyết định, người ngoài không ai được tùy tiện an bày. Vưu huynh hay tiểu đệ cũng thế, chúng ta không nên cướp cái quyền đương nhiên của đồng chí.

Vưu Tuấn tán thành :

- Thế thì chúng ta hãy cho Tích Tích biết để nàng tự quyết !

Yến Thanh mỉm cười :

- Mình không giết nàng lại cho nàng biết như vậy thì có khác chi bức nàng phải chết ?

Vưu Tuấn càng phứt càng đuối lý, quần quá kêu lên :

- Vậy thì chúng ta phải có biện pháp nào để ngăn ngừa nàng tiết lộ bí mật chứ !

Yến Thanh tiếp :

- Biện pháp thì phải có rồi, dù không có sẵn cũng phải nghĩ ra. Tích Tích trong lúc ngủ hay mơ thì chúng ta dùng để cho nàng ngủ chung với ai nữa là xong.

Vưu Tuấn cau mày :

- Như vậy cũng không xong ! Nàng hiện đang khoát cái lót ca kỹ bán công khai. Không cho nàng hành nghề là tạo nghi ngờ cho ngoại nhân đó !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không sao đâu ! Chúng ta cứ bao hai chị em nàng, Vưu huynh một, tiểu đệ một. Hiện tại tiểu đệ chẳng phải là một lãng tử hay sao chứ ? Tiểu đệ nhận thấy mình còn cường tráng lắm đó Vưu huynh !

Chàng bật cười dòn.

Vưu Tuấn trầm giọng :

- Còn Đinh Hoàng ? Yến huynh xếp lão ta vào cái xó nào ?

Yến Thanh đáp :

- Biết được tiểu đệ bao Tích Tích Đinh Hoàng sẽ không tranh giành đâu. Cái đó thì Vưu huynh cứ yên trí lớn.

Vưu Tuấn lại lo :

- Còn Kim Tử Yến ? Yến huynh nên nhớ là chúng ta cần khai thác lắm việc về phía nàng lắm đấy. Cơ hội chẳng phải là muốn có lúc nào thì có. Yến huynh không nên tùy tiện bỏ qua.

Yến Thanh cười hì hì :

- Tiểu đệ hiểu ! Không khi nào tiểu đệ bỏ mất cái mối giây chúng ta đã nắm được về phía nàng. Nhưng tiểu đệ là một lãng tử mà lãng tử có bao giờ chịu chết rí bên cạnh một nữ nhân ? Duy nhất một nữ nhân ? Làm lãng tử là như giòng nước nguồn chảy đi, chảy mãi về biển cả, giòng nước không ngừng ở bất cứ một bến nào, dù là bến thơ mộng !

Vưu Tuấn lại đuối lý thêm một lần nữa.

Không làm sao được y gật đầu thốt :

- Thôi thì đành vậy. Tối nay Yến huynh ngủ lại đây với Tích Tích. Nàng ấy không nên hiện lộ võ công và đêm nay kẻ mang sứ mạng hành thích nàng ấy lại đến.

Yến Thanh hỏi :

- Ai thế ?

Vưu Tuấn đáp :

- Lâm Kỳ !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Tại sao Vưu huynh chỉ sử hấn ta làm việc đó ? Hấn chịu làm à ?

Vưu Tuấn giải thích :

- Rất đơn giản. Tiểu đệ chỉ cần nói mấy câu là hấn xiêu lòng liền. Tiểu đệ nói với hấn là muốn nâng cao phân đàn Kim Lăng cho nổi bật hơn các phân đàn khác thì cần phải lôi kéo Yến huynh vào tiêu cực. Hiện tại người có my lực lôi kéo được Yến huynh là Kim Tử Yến, ngoài Kim Tử Yến ra chẳng một ai lung lạc được Yến huynh. Khổ một nỗi là Yến huynh không chuyên nhất về vấn đề tình tự cho nên cần phải giết Tích Tích đi để Yến huynh không còn nơi la cà, phải quay về với Kim Tử Yến.

Yến Thanh mỉm cười :

- Người ta cho rằng Vưu huynh là một Trại Gia Cát song lần này thì cơ trí của Vưu huynh sai lệch rồi đó nhé. Nếu quả thật tiểu đệ có tình cảm với Kim Tử Yến thì hà tất phải giết một mạng người để bắt buộc tiểu đệ quay về với nàng ! Không giết ai hết thì tiểu đệ cũng trở với Kim Tử Yến kia mà ! Còn như tiểu đệ có cảm tình với Tích Tích thì giết Tích Tích là làm cho tiểu đệ thêm hận, tiểu đệ càng cố kỵ các nữ nhân khác, trong đó có cả Kim Tử Yến. Tiểu đệ chỉ ôm bóng hình của Tích Tích sống với kỷ niệm của ngày qua. Lâm Kỳ không phải là một tên ngu ngốc tại sao hấn lại động tâm với lý luận không mấy già dặn của Vưu huynh ?

Vưu Tuấn cười nhẹ :

- Vậy mà tiểu đệ làm cho hấn xiêu lòng được đấy Yến huynh ạ ! Cái số hộ pháp tại phân đàn Kim Lăng đã thành nhất định rồi, không thể hơn. Chỉ khi nào có khuyết mới có bổ sung. Lâm Kỳ thì nóng vượt cao mà mười hộ pháp thì cứ sống nhàn nhàn đó, hấn còn chen vào đâu được mà ngồi ? Nếu hấn muốn có chỗ trống để ngồi vào thì phải hất người đang ngồi ra ngoài. Cho nên hấn phải sát nhân. Chẳng cần hấn giết một trong mười hộ pháp mà cứ giết người ngoài, nhưng với chiêu thức của Thanh Bình Kiếm Khách.

Yến Thanh thốt :

- Lại một màn mượn đao giết người ! Tiểu đệ thấy không ổn lắm đâu. Đào Hoàng chết Mã Bách Bình có thể bỏ qua chứ Thanh Bình Kiếm Khách bị giết thì họ Mã khi nào khoan tay nhìn lơ ? Khó lắm Vưu huynh !

Vưu Tuấn đáp :

- Yến huynh đâu cần phải xuất thủ mà sợ ? Hơn thế Yến huynh dù muốn xuất thủ cũng chẳng tiện, trăm lần ngàn lần chẳng tiện. Yến huynh chỉ đứng ngoài vòng hoạt động thôi. Nhận ra chiêu thức của Thanh Bình Kiếm Khách trên chiêu thức chẳng phải là một việc dễ, Nếu Yến huynh chứng nghiệm chiêu thức đó thì có khác nào bảo cho người ta biết rằng Yến huynh hiểu kiếm pháp của Thanh Bình Kiếm Khách, như vậy người ta sẽ nghi ngờ Yến huynh. Tiểu đệ không bao giờ nhờ Yến huynh làm một việc như thế.

Yến Thanh hỏi :

- Vậy ai lãnh cái việc hạ sát Thanh Bình Kiếm Khách ?

Vưu Tuấn đáp :

- Lâm Kỳ trước hết hạ thủ lưu kiếm thức trên xác chết. Đinh Hoàng tức khí giết Thanh Bình Kiếm Khách báo thù cho nạn nhân. Tích Tích dù sao cũng là chỗ cảm tình của Đinh Hoàng mà lão thì nóng tính đến độ bị xưng là Hỏa Long Thần !

Yến Thanh thở dài :

- Một hòn đá giết mấy con chim ! Đinh Hoàng hạ sát Sử Kiếm Như thì sẽ khích nộ Trần Lượng và Cừu Mai Phong, cả hai sẽ hiệp lực đối phó với Đinh Hoàng. Thế là có đại loạn trong phân đàn Kim Lăng !

Vưu Tuấn gật đầu :

- Chắc vậy rồi ! Mã Cảnh Long và Mã Bách Bình đâu có tha thiết với phân đàn Kim Lăng ! Mã Cảnh Long bất mãn Thiên Ma Giáo còn Mã Bách Bình thì có đồ cao

xa hơn, hẳn muốn trở thành bá chủ nhất phương nên có sẵn một chương trình hoạt động, trong đó có việc loại trừ những phần tử bất thuận với hẳn. Sử Kiếm Như luôn để tâm truy cứu về cái chết của Đào Hoàng mặc dù Mã Bách Bình thì muốn bỏ qua. Trong bữa tiệc hôm nay việc lão làm làm cho Mã Bách Bình cảm hận Sử lão, muốn giết lão luôn. Cả Mai Phong và Trần Lương cũng như Sử Kiếm Như hẳn đều muốn diệt trừ.

Yến Thanh thốt :

- Do đó Vưu huynh đoán định Mã Bách Bình sẽ chi trì Đình Hoàng !

Vưu Tuấn mỉm cười :

- Phải ! cho nên nếu có đại loạn tại phân đàn thì sẽ có người của Thiên Ma Giáo đến đây để trấn áp nhân tâm. Chúng ta sẽ đứng bên ngoài vòng để mặc Mã Bách Bình xử sự.

Yến Thanh suy nghĩ một lúc lâu đoạn thốt :

- Nếu sự tình diễn tiến một cách lý tưởng như thế thì một sự đại hy sinh cũng đáng giá lắm.

Vưu Tuấn chớp mắt :

- Thế thì Yến huynh đồng ý hy sinh Tích Tích ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Tiểu đệ không đồng ý ! Tiểu đệ đã nói việc hy sinh phải chính do con người hy sinh quyết định !

Vưu Tuấn tiếp :

- Nếu chúng ta cho Tích Tích biết sự tình thì chắc là nàng đáp ứng !

Yến Thanh ngưng trọng thần sắc :

- Không Vưu huynh ! Dù nàng đồng ý thì tiểu đệ cũng phản đối !

Vưu Tuấn ngạc nhiên :

- Tại sao ? Yến huynh vừa nói là việc hy sinh rất đáng giá kia mà !

Yến Thanh thở dài :

- Đúng vậy ! Tiểu đệ có nói thế. Vưu huynh không để ý những gì tiểu đệ vừa bàn qua. Tiểu đệ có nói rằng nếu sự tình diễn tiến một cách lý tưởng như vậy thì nên hy sinh lắm. Một sự hy sinh đáng giá lắm.

Vưu Tuấn thốt :

- Tự nhiên là lý tưởng rồi ! Tiểu đệ sẽ ở trong âm thầm tạo nên sóng gió !

Yến Thanh hỏi :

- Thực sự Lâm Kỳ là con người như thế nào ? Có lẽ Vưu huynh quên mất dè dặt với hẳn ! Phải biết rõ thân phận của hẳn Vưu huynh ạ !

Vưu Tuấn đáp :

- Hẳn là người do tổng đàn phái tới đây để giám thị phân đàn chứ còn sao nữa.

Yến Thanh tiếp :

- Với thân phận đó hắn không thể cải biến lập trường. Giả như Sử Kiếm Như là một như vật trọng yếu trong Thiên Ma Giáo thì liệu hắn có dám làm như vậy chăng ?

Vưu Tuấn lý luận :

- Hắn bị quyền lợi làm mờ lý trí, bằng cớ là hắn dám âm thầm ám sát Đào Hoàng !

Yến Thanh tiếp :

- ám sát Đào Hoàng hắn có lợi vì Đào Hoàng với hắn chia một công tác. Đào Hoàng chết hắn nắm trọn quyền giám thị, không còn dè dặt nữa. Giết một lượt ba hộ pháp là tổng đàn bất lợi, hắn có thể gây thiệt hại cho tổng đàn chăng ? Hắn dám chăng ?

Vưu Tuấn giạt mình :

- Nhưng hắn đã đáp ứng rồi và đáp ứng một cách nhiệt thành !

Yến Thanh đáp :

- Điều đó chứng minh bọn Sử Kiếm Như không phải là những người tâm phúc của Thiên Ma Giáo.

Vưu Tuấn sửng sờ.

Yến Thanh tiếp luôn :

- Lần này tiểu đệ chọn thân phận truyền nhân của Tam Bạch Tiên Sinh là vì tiên sinh là một trong Cửu Lão. Hơn nữa Lăng Tử Yến Thanh là một nhân vật có thật chứ không phải giả tạo như sáu nhân vật trước kia, từ Lâm Phong đến Sở Thiên Nhai. Khi tiểu đệ xuất hiện thì Lăng Tử Yến Thanh chân chánh ẩn dạng cho nên tiểu đệ không sợ bị tra cứu hoặc phát sanh bất cứ vấn đề gì. Cửu Lão đã chuẩn bị cực kỳ chu đáo cho tiểu đệ, kể cả võ công cũng không sợ bị phát giác.

Vưu Tuấn hỏi :

- Thế sao Sử Kiếm Như lại hiểu ?

Yến Thanh đáp :

- Lão ta là chỗ quen biết của Tam Bạch Tiên Sinh. Quen rất thân với tiên sinh do đó tiểu đệ dám quả quyết lão ta chẳng thể là người của đối phương ! Dù cho lão không đứng hẳn về chúng ta lão cũng sẵn sàng tiếp trợ chúng ta ! Tiếp trợ chúng ta là lão vì Tam Bạch Tiên Sinh đó !

Vưu Tuấn hấp tấp hỏi :

- Nhưng tại sao hôm nay lão lại bức bách Yến huynh cực độ như vậy ?

Yến Thanh giải thích :

- Vì lão muốn biết tiểu đệ có đúng là truyền nhân thực sự của Tam Bạch Tiên Sinh hay không. Mà cũng là để gián tiếp biểu thị lão chẳng phải là kẻ địch của chúng ta !

Vưu Tuấn lắc đầu :

- Tiểu đệ thấy hôm nay lão dùng toàn là những chiêu sát thủ, không may may nương tay !

Yến Thanh mỉm cười :

- Thanh Bình Kiếm Pháp có ba mươi sáu chiêu sát thủ mà lão chỉ sử dụng chiêu Cấp Lưu Phiêu Bình là có dụng ý rõ rệt. Bởi chỉ có chiêu đó là Đạt Ba Tam Thức phá nổi mà thôi, còn ba mươi lăm chiêu kia thì Đạt Ba Tam Thức của tiểu đệ vô phương hóa giải, Như vậy là lão ngâm liên lạc với tiểu đệ kín đáo tỏ rõ thân phận chân chánh của lão trong phân đàn Kim Lăng.

Vưu Tuấn xuất mồ hôi lạnh :

- Thì ra Sử lão không phải là người của đối phương !

Yến Thanh đáp :

- Tám phần mười lão thuộc về cánh của chúng ta ! Nếu không thì làm gì lão thiết tha truy cứu về cái chết của Đào Hoàng ? Lão thừa hiểu chẳng phải tiểu đệ hạ thủ nên muốn minh oan cho tiểu đệ hầu giúp tiểu đệ bảo toàn bí mật thân phận. Có điều lão không hiểu Vưu huynh cũng là người cùng một cánh.

Vưu Tuấn cười khổ :

- Cũng may là Yến huynh rất tinh tế chứ nếu không thì tiểu đệ gây ra đại họa rồi !

Yến Thanh gật đầu :

- Đúng vậy. Nhưng cái may là Vưu huynh cho tiểu đệ hay sớm nếu không thì Tích Tích hy sinh một cách vô lý, rất oan uổng cho tính mạng nàng. Ngoài ra chúng ta còn giúp ích cho đối phương diệt trừ người nhà, giảm thiểu một địch thủ cho chúng.

Vưu Tuấn thở dài :

- Tiểu đệ làm sao hiểu Cử Lão Hội an bày nội tuyến như vậy ?

Yến Thanh thốt :

- Cử Lão Hội mất hết nửa năm dài cho công cuộc chuẩn bị đối phó với Thiên Ma Giáo, các vị ấy đặt ra hàng ngàn giả thuyết rồi họ nghĩ đến mọi cách để tìm hóa giải từng cái một. Họ nghiên cứu thật kỹ càng, bởi vì tiểu đệ là người trực tiếp hành động đương nhiên tiểu đệ hiểu rõ hơn ai hết. Tiểu đệ hiểu nhiều trong khi đó các đồng chí chỉ hiểu được phần việc của cá nhân thôi. Giả như một hành động đòi hỏi sự hiệp sức của hai hay ba người thì ba người đó chỉ hiểu phần hành động của họ chứ chẳng biết được quanh mình ai là người cùng phe cùng cánh. Có khi cả hai ba tiểu tổ hoạt động kề cận nhau nhưng tiểu tổ này chẳng biết tiểu tổ kia thì nói chi giữa cá nhân ? Trừ trường hợp đặc biệt có chỉ thị của Cử Lão Hội.

Chàng tiếp :

- Sự dè dặt đó tránh gây tổn hại cho toàn cuộc một khi cá nhân hay tiểu tổ bị phát hiện.

Vưu Tuấn gật đầu :

- Đạo lý đó tiểu đệ hiểu. Mỗi người chúng ta có hai nhiệm vụ, một là khám phá chân tướng của Thiên Ma Linh Chủ, một nữa là ám trợ mọi công cuộc sát hại Linh Chủ. Hành động của chúng ta theo chiều dọc chứ không cần biết liên hệ chiều ngang.

Yến Thanh tiếp :

- Mỗi cá nhân chúng ta là một quỹ đạo, tự mình xoay sở làm sao đó thì xoay sở. Tuy đồng chí ở trước mắt, hoạt động bên cạnh mình mà mình chẳng hay biết gì, hơn thế lại còn nghi ngờ là người của đối phương. Cho nên mọi người của chúng ta khi tiếp nhận công tác rồi là tự lực thi hành công tác, không thể ỷ vào sự viện trợ của ai, luôn luôn đề cao cảnh giác, cẩn thận cực độ.

Vưu Tuấn tâm giọng :

- Phương pháp đó rất hay, song vẫn còn có chỗ kém là người cùng cánh dễ lẫn nhau !

Yến Thanh gật đầu :

- Nhất định là vậy rồi. Sự việc đó đã xảy ra trong sáu lần hủy diệt sáu phân đàn lúc trước. Tuy nhiên có hại mà cũng có lợi là sự tổn thương của tổ này giúp tổ kia tiến bộ hơn trong công tác.

Vưu Tuấn hỏi :

- Lần này chúng ta cũng áp dụng phương pháp cũ ? Lấy hy sinh của người này đánh đổi tiến bộ cho người khác ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Không ! Chúng ta dù hy sinh cách nào cũng không thâm nhập được vào trung tâm của Thiên Ma Giáo nổi. Bất quá hoạt động của chúng ta chỉ quanh quẩn ở các phân đàn thôi. Hiện tại thì tại hạ biết được độ mười phân đàn rồi. Cùng lắm là có thể có độ thêm một vài phân đàn nữa thôi !

Vưu Tuấn tiếp :

- Tiểu đệ muốn liên lạc với Sử lão.

Yến Thanh khoát tay :

- Bất tất ! Lão ấy vốn tính cẩn thận, biết đâu lão đã chẳng khám phá ra một việc gì đó ! Mình không nên tiếp xúc ngang mặt với lão.

Vưu Tuấn tiếp :

- Chúng ta đã có một lối đi về phương diện Mã Bách Bình rồi, cái đó có lợi cho cục thể lắm, chỉ sợ lão ta chưa biết rõ ràng nên tiểu đệ muốn gặp lão ta để ướm lời với lão xem sao !

Yến Thanh mỉm cười :

- Chẳng có gì đáng ngại đâu ! Lão sẽ có cách tiếp trợ chúng ta dù chúng ta chưa nói gì với lão. Vả lại tiểu đệ là người hành động thì lão muốn gì phải báo cho tiểu đệ biết trước.

Họ vừa đi vừa nói chuyện, câu chuyện vừa dứt thì họ cũng vừa đến cửa nhà họ Hoa.

Vưu Tuấn thốt :

- Nếu kế hoạch một hòn đá ném ba bốn chim đó không thể thực hành thì tiểu đệ phải ngăn chặn Lâm Kỳ đến đây mới được. Võ công của hắn khá lắm, hắn lại có tài sử dụng ám khí, tiểu đệ chỉ sợ Tích Tích không đối phó nổi với hắn.

Yến Thanh lắc đầu :

- Vưu huynh yên trí. Đêm nay tiểu đệ ở lại đây mà !

Vưu Tuấn cau mày :

- Chẳng lẽ Yến huynh thức trắng đêm canh phòng ?

Yến Thanh đáp :

- Dù tiểu đệ có ngủ mất nhắm chữ lỗ tai vẫn mở như thường ! Mang cái thứ công tác này vào mình tiểu đệ luôn luôn đề phòng ngay cả trong lúc ngủ !

Vưu Tuấn cau mày :

- Vĩnh viễn Yến huynh không nghỉ ngơi ?

Yến Thanh cười nhẹ :

- Con người chứ đâu phải là tượng đá đâu mà chẳng biết mệt Vưu huynh ! cho nên tiểu đệ nhất định tìm một địa phương tuyệt đối an toàn để nghỉ ngơi một lúc cho thật sướng ! Có thể mới đây đủ tinh thần ứng phó nhất thiết ! Theo tiểu đệ thấy hiện tại không nơi nào bằng căn phòng của Kim Tử Yến cả.

Vietkiem.com